

HISTORIKY Z IVY HILLU . 1

JULIE
KLASSENOVÁ

HOSTINEC
V IVY HILLE

HOSTINEC
V IVY HILLE

HISTORKY Z IVY HILLU • KNIHA PRVÁ

A decorative border of a vine with leaves and small flowers surrounds the title text. The vine starts at the top left, goes down the left side, across the bottom, and up the right side.

HOSTINEC
v IVY HILLE

JULIE
KLASSEN OVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2016 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

The Innkeeper of Ivy Hill

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2018

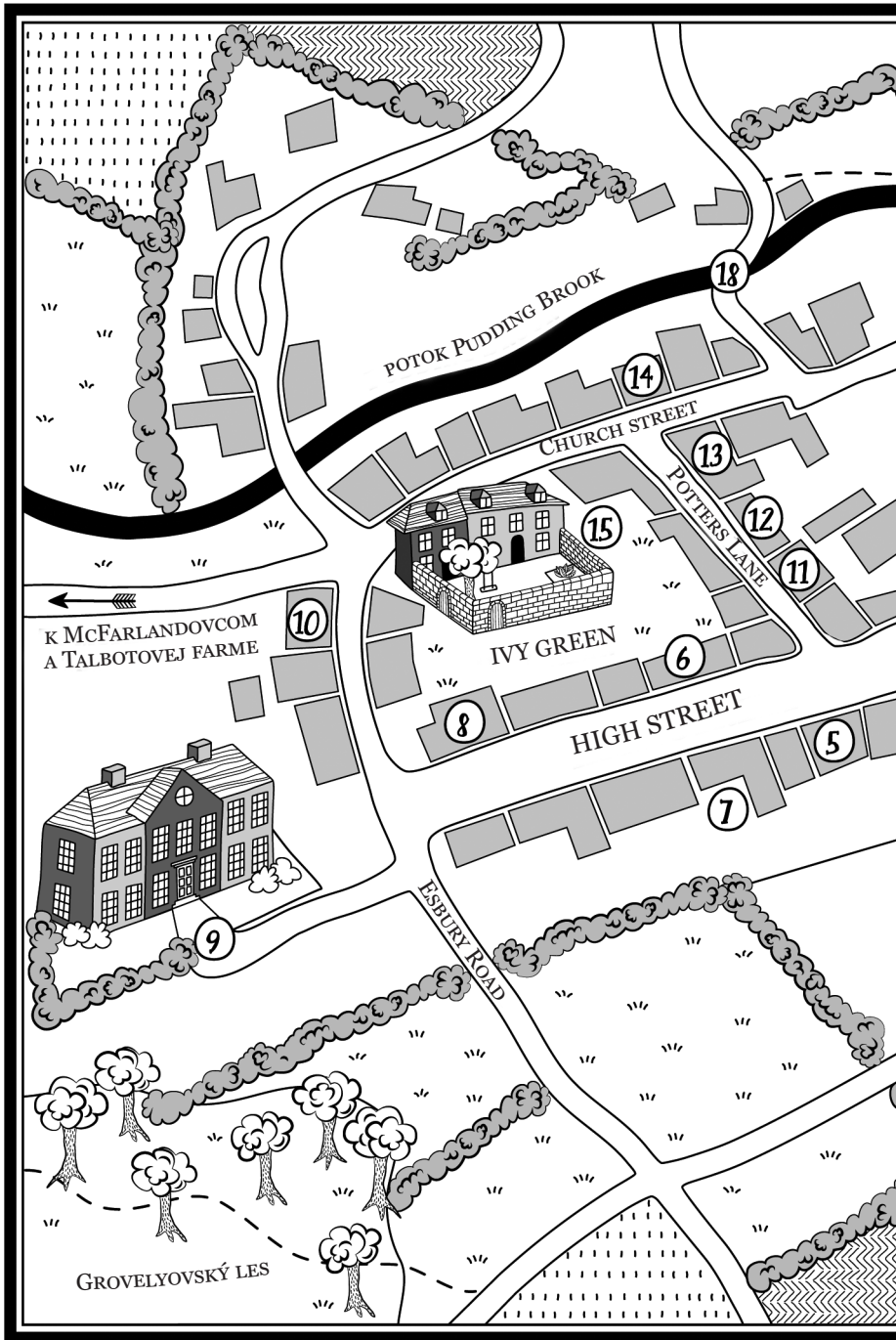
www.i527.net

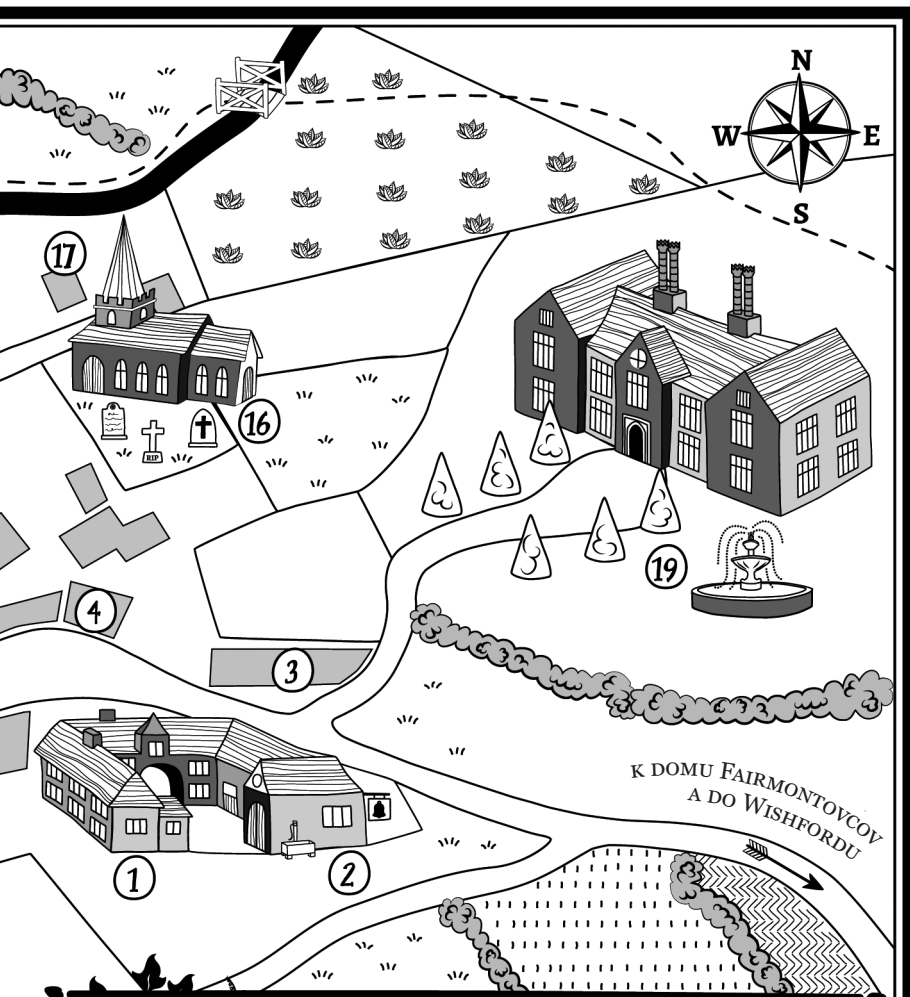
ISBN 978-80-89822-28-7

Pre Stacey:

*S radosťou spomínam na naše dávne priateľstvo a hodiny,
ktoré sme strávili v korunách stromov
na farme tvojho starého otca,
kde sme sa rozprávali o svojich tajomstvách a snoch.*

IVY HILL

1 – hostinec Zvon
 2 – stajne hostinca
 a dom správcu
 3 – kolár
 4 – kováč

5 – obchod pána Pratera
 6 – krajčírka dielňa
 7 – lekárň
 8 – banka
 9 – Thornvale

10 – chudobinec
 11 – väzenie
 12 – spoločenská miestnosť
 13 – krčma
 14 – pekáreň
 15 – Ivy Cottage
 16 – kostol
 17 – fara
 18 – Konský most
 19 – Brockwell Court

Koruna bol zájazdny hostinec,
ktorý prevádzkovala vdova Sarah Smithová.
„Pani Smithová si zaslúži uznanie a podporu za to,
že svojim hosťom poskytuje pohodlné ubytovanie
v starostlivo udržiavaných izbách
s domáckou atmosférou.“

— *Powellov sprievodca*, 1831

.....

BREČTAN

Štverá sa a popína
Tvrdošijná to rastlina
Zelená maska domov

Steny ho s radosťou vítajú
Perinu z listia utkanú
Akoby hľadali úkryt

Aké poklady číhajú
Aké tajomstvá skrývajú
Steny brečtanom pokryté?

— Anna Paulsonová

.....

„Ja som vinič a vy ratolesti.
Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia,
pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť.“

Ján 15, 5

KAPITOLA

PRVÁ

27. MÁJ 1820

IVY HILL, GRÓFSTVO WILTSHIRE, ANGLICKO

Jane Fairmontová-Bellová sedela sama v domčeku, ktorý kedysi obývala so svojím manželom. Pustila sa do samotárskych raňajok, ktoré jej priniesla slúžka z hostinca. Ten sa nachádzal na opačnej strane príjazdovej cesty. Jej hostinec. Ešte stále tomu nemohla uveriť.

Jane jedla s vyberanou uhladenosťou, akoby sedela pri slávnostnej tabuli – alebo akoby na ňu svojím prísnyim okom striehla jej stará guverniantka. V skutočnosti jedávala sama už rok. Cengot porcelánu a príboru jej pripadal hlučnejší ako obyčajne, pretože dvor bol na túto dennú hodinu nezvykle tichý.

Pri tej myšlienke zabehla pohľadom k najbližšiemu oknu obrastnému brečtanom. Jeho úponky sa nekontrolovateľne rozrástli a zmenšili okno na úzky priezor. Mohla by ho obstrihať, ale oceňovala súkromie, ktoré jej rastlina poskytovala, a zároveň to, že jej zablokovala výhľad na zájazdny hostinec, v ktorom tak často vládol hluk a zmätok.

Jane vstala a prešla do spálne. Za jej oknom sa nachádzala pokojnejšia scéna: dub obrastený brečtanom a kamenný plot. A ak zaostrila, v diaľke videla tehlový komín Brockwell Courtu. Keby sa životné okolnosti boli zvrтли ináč, tá pôvabná usadlosť by dnes mohla byť jej domovom. Za ňou sa rozprestierala mozaika zložená z polí, pasienkov, zo zvlnených kriedových pahorkov a z malých dediniek.

Z myšlienok ju vytrhlo jemné zaklopanie. Vrátila sa do obývacej izby a zvolala: „Ďalej.“

Do miestnosti vstúpila usmiata Cadi, mladá slúžka, ktorá jej pomáhala s obliekaním a nosila jej jedlo. „Vidím, že ste už dojedli.“

„Áno, ďakujem.“ Jane kývla hlavou k dvom kyticiam jarných kvetov zo svojej záhradky, ktoré doplnila o niekoľko kúpených kvetín zo skleníka. „A mohla by si ich vziať so sebou? Túto do vstupnej haly a tamtú na prijímací pult.“

„S radosťou. Sú prekrásne. Mali by ste sa prísť pozrieť, ako ten starý dom rozjasnia.“

„Daj ich, prosím, na zvyčajné miesto. Iba by som sa ti tam plietla pod nohami.“

„To nie je pravda. Teraz ste paňou domu vy a radi vás uvidíme.“

„Možno nabadúce.“ Jane sa na začiatku manželstva ponúkla, že bude v hostinci pomáhať, ale John trval na tom, že jej miesto je tu, v tomto domčeku, ktorý pre nich postavil. Koniec koncov, urodzené dámy predsa „nepracujú“. Po niekoľkých neúspešných pokusoch to Jane vzdala. A potom... sa objavili iné problémy.

„Musím ísť niečo vybaviť,“ dodala.

„Vybaviť?“ Dievča preskočilo pohľadom z čiernych smútočných šiat, ktoré mala Jane na sebe, k dlhšej škatuli vedľa príborníka. „Takže... si vezmete tie nové šaty?“

Jane zavrtila hlavou: „Idem na cintorín.“

Cadi si vzdychla, očividne sklamaná: „Dobre teda.“ Vázy odniesla k dverám. „Po tácku od raňajok sa ešte vrátim.“

Jane prikývla a z vešiacíka zvesila čierny čepiec. Nasadila si ho pred vysokým zrkadlom a potom si natiahla rukavičky.

O niekoľko minút neskôr vyšla z domu s kyticou v ruke. Keď prechádzala klenutým prejazdom vedúcim na nádvorie pred stajňami, kútikom oka postrehla pohyb. Podkúvač koní stál na dvore s mohutnými rukami prekríženými na hrudi a zhováral sa s mladým postiliónom*, ktorý zrejme nemal viac ako šestnásť rokov.

* jazdec na záprahu, ktorý riadi záprah zo sedla (pozn. prekl.)

Ak sa nemýlila, volal sa Joe. Keď si ju mladík všimol, pozdravil ju nadvihnutím klobúka a ona mu venovala milý úsmev.

Podkúvač kývol hlavou a pozdravil ju: „Dobry deň, pani Bellová.“

Jane sa letmo uklonila, ale nezastavila sa. Z toho muža vyžarovalo niečo... Pri pohľade naňho sa jej v mysli vynárali nepríjemné spomienky. Koniec koncov, bol to on, kto priniesol Johnovo telo späť do Ivy Hillu.

Pokračovala okolo hostinca, potom prešla na druhú stranu High Street, aby sa vyhla všetečnému predavačovi ovocia a zeleniny, ktorý práve rozkladal debničky s tovarom. Ostatné obchodíky boli našťastie v túto rannú hodinu ešte zatvorené. Prešla úzkou uličkou Potters Lane okolo väznice a spoločenskej miestnosti a potom zahla do Church Street. Na jej konci stála bránička vedúca na cintorín. Obišla niekoľko starobylych náhrobných kameňov s vyblednutými nápismi, až sa ocitla pred novším pomníkom.

John Franklin Bell
milovaný syn a manžel
1788 – 1819

Zdalo sa jej vhodné navštíviť hrob v deň prvého výročia Johnovej smrti. On však nebol jedinou milovanou osobou, ktorú stratila.

Zastala práve pred týmto hrobom, lebo vedela, že tak v ľuďoch nevyvolá žiadne otázky. Každý, kto ju uvidí postávať pred miestom posledného odpočinku jej manžela, nevšímavo prejde okolo.

Skromnú kyticčku si pritisla k hrudi, akoby chcela potlačiť bolesť, ktorú v nej cítila, a potom sa zohla. Kyticu rozdelila na šesť samostatných kvietkov – jednu ružovú ružu a päť bielych –, ktoré rozložila po hrobe.

Nenápadne sa obzrela, či ju nikto nepozoruje, potom si pobozkala končeky prstov a dotkla sa nimi náhrobného kameňa. „Mrzí ma to,“ zašepkala.

Keď začula vrznutie pántov, strhla sa a zdvihla hlavu.

Z kólne vyšiel starší muž s fúrikom, z ktorého trčalo poris-ko lopaty. Mal na sebe nevýrazný kabát a neupravené sivé vlasy mu pokrývala baretka. Jane v ňom spoznala kostolníka, ktorý sa

staral o pozemok okolo kostola a kopal hroby. Muž zastal a do hrčovitých rúk uchoпил lopatu.

Keď si Jane uvedomila, ako na kostolníka civie, prudko sa narovnal a pozorovala ho už iba kútikom oka.

Vtom sa otvorili dvere kostola a vyšiel z nich reverend Paley. Len čo zbadal Jane, odbočil z chodníčka. „Dobrý deň, pani Bellová. Prepáčte, že vás vyrušujem v takúto chvíľu, ale chcel som vám vyjadriť úprimnú sústrasť. Viem, že dnešok musí byť pre vás ťažký.“

„Ďakujem, pán Paley.“

Vikár šibol pohľadom po kostolníkovi, ktorý sa opieral o lopatu: „Nemáte nič lepšieho na práci, pán Ainsworth?“

Starec čosi odvrkol a začal vykopávať ker divých ruží, ktorý sa rozrastal medzi dvomi náhrobkami.

Pán Paley ho chvíľu pozoroval: „Ten chlapík je jedným z... hm... zaujímavejších Božích stvorení. Neraz som ho počul rozprávať sa s kostolnými myšami. Odmietol im nastaviť pasce. Budem to musieť urobiť ja.“

Jane už počula, že kostolník je čudák. Klebety teda boli pravdivé.

Vikár si vzdychol a smutne sa na ňu usmial: „Nuž, radšej vás už nechám. Dajte mi, prosím, vedieť, ak by som mohol pre vás niečo urobiť. Ja a moja pani sa budeme za vás modliť – obzvlášť dnes.“

Jane mu znovu poďakovala. Vikár sa uklonil a vydal sa svojou cestou.

Posledný raz sa obzrela za Johnovým hrobom a odišla. Návšteva cintorína jej priniesla len chabú útechu. Bránička sa za ňou pohojďavala na pántoch. Kostolník by ju už mohol opraviť; nech ju zatvorila akokoľvek svedomito, vždy sa otvorila.

Cestou späť prešla okolo fary, krčmy a pekárne, ale v skutočnosti ich vôbec nevnímala. Kráčala so sklonenou hlavou, aby nikomu nedala príležitosť prihovoriť sa jej. Na hlavnú ulicu sa dostala bez toho, aby musela s niekým prehodiť čo i len slovo. Hostinec Zvon sa nachádzal na druhej strane cesty. O chvíľku už bude doma.

Po jej pravici sa otvorili dvere krajčírkej dielne, z ktorých vykukla pani Shabnerová, krajčírka a klobučníčka.

„Pani Bellová!“

Jane bolestivo zvrástila tvár. Toto oslovenie sa jej nikdy nepáčilo. *Pani Bellová* bola Johnova matka. Keď ho začula, potlačila

náhly popud obzrieť sa, či za ňou nestojí jej svokra s nesúhlasným výrazom v tvári.

„Tak čo poviete na nové šaty?“ spýtala sa jej krajčírka. „Viem, že ich máte, lebo vám ich až k dverám zanesla moja dcéra.“

„Neobjedнала som si nové šaty, pani Shabnerová,“ zdvorilo, ale rázne odpovedala Jane.

„Moja milá, už rok nosíte smútok. Mali by ste už zmeniť šatník.“

Staršia dáma mala na sebe šaty z pestrofarebnej látky so žltými a s modrými pruhmi a klobúk s perom. Jane sa hlavou mihli slová „zmaľovaná stará vykopávka“, ale okamžite sa za ne pokarhala.

„Prepáčte, ale momentálne nepotrebujem nové šaty.“

„Ale potrebujete, moja milá. Pozrite sa na tie staré. Lakte už máte vyšúchané a gombíkové dierky sa začínajú párať. Keď som ich šila, ešte som mala všetky zuby.“

„Prehánate.“

„Aspoň si ich vyskúšajte,“ naliehala na ňu pani Shabnerová. „Myslím, že levandulová vám pristane. Ušila som ich podľa vašich starších mier, ale ak bude treba, rada vám ich upravím. Viete, že dvere mojej dielne sú stále otvorené, ale nevchádza nimi veľa ľudí.“ Vzdychla si. „Asi odídem do dôchodku. Alebo sa presťahujem do Wishfordu, kde ľudia patrične ocenia môj talent.“

Krajčírka sa jednoducho vyhrážala, že sa presťahuje do Wishfordu. Jane privrela oči a potlačila ston. „Ak bude mať o tie šaty záujem iná zákazníčka, okamžite vám ich pošlem.“

„Nie, nie. V dedine nie je okrem vás žiadna mladá vdova. Nemusíte sa s nimi ponáhľať. Ale keď si ich vyskúšate, uvidíte, že som mala pravdu.“

Jane jej zamávala a prešla cez cestu.

Keď došla k hostincu, zarazila sa. Tabuľka s nápisom *Volné izby* visela iba na jednej retiazke a vo vetre sa jej pomaly točila pred očami.

Volné izby... volné izby... Tabuľka tam v poslednom čase visela čoraz častejšie. A dokonale vyjadrovala to, ako sa Jane cítila.

Prázdna.

Radšej odvrátila zrak a utiahla sa do bezpečia svojho domu.

Tri dni po ponurom výročí synovej smrti sedela Thora Stonehouseová-Bellová opretá o okno koča. Kostnaté plece mladého kňaza do nej vrážalo v každej zákrute. Na sedadle oproti sedel po-starší pár: on chrápal, ona sa ovievala výtlačkom časopisu *Lady's Monthly Museum*.

Thora si vložila do úst zázvorový cukrík, aby utišila nepokojný žalúdok. Ponúkla aj ženu sediacu oproti, ktorá sladkosť apaticky prijala.

Kňaz vedľa nej odložil Novú zmluvu už pred polhodinou a teraz si čítal cestovnú príručku. Keď si všimol, že do nej nazerá, spýtal sa: „Ste v tomto kraji po prvý raz?“

Thora zaváhala. *Bola* to jej prvá cesta späť. Po prvý raz sa vo svojom bývalom dome bude cítiť ako návšteva, a to pravdepodobne nevítaná. „Áno, po prvý raz.“

Oči sa mu nadšene rozžiarili: „Dovoľte teda, aby som sa s vami podelil o to, čo som sa dočítal. Nachádzame sa približne deväťdesiat míľ juhozápadne od Londýna v grófstve Wiltshire, ktoré je známe bielymi koňmi vytesanými do kriedových útesov, katedrálou v Salisbury a starodávnymi záhadnými stavbami, ako je Stonehenge. Môžeme sa tešiť na najbližšiu zastávku.“ Prstom prebehol po riadkoch a čítal: „Zvon je vynikajúci zázajdný hostinec, ktorý zručne spravuje John Bell a jeho ovdovená matka. Zvon ponúka návštevníkom pohodlné ubytovanie v starostlivo udržiavaných izbách s domáckou atmosférou.“

„Váš sprievodca je už očividne zastaraný,“ sucho poznamenala Thora. „Radšej sa držte Písma, otče. Človek nemôže veriť všetkému, čo sa dočíta v iných knihách.“

Zmätene sa na ňu pozrel – zvrátil čelo a zošpúlil ústa –, ale ona sa neunúvala ničomu vysvetľovať. Namiesto toho odvrátila tvár, čím ho odradila od ďalších pokusov nadviazať rozhovor.

Vyzrela von oknom, ale namiesto krajiny sa jej pred očami mihali spomienky, ktoré na ňu ťažko doliehali.

Chudáčik John...

Jej prvorodený odišiel zo sveta už pred rokom. Tá myšlienka jej ranila srdce ako dýka. Mala pocit, akoby odvtedy, čo spolu s Frankom a synmi žili pod jednou strechou, ubehlo už storočie.

Kde je Frank a John, to vedela. Obaja ležia na cintoríne pri kostole svätej Anny. Netušila však, kam sa podel Patrick. Jej najmladší. Jej modrooký chlapec. V detstve bol hotový anjel, ako dospelý muž pohroma. Premýšľala nad tým, aký vrtoch ho ovládol tentoraz, či sa mu dobre vodí a či je zdravý. Thora pošepky vyriekla modlitbu. Viac teraz preňho nemôže urobiť.

Zanedlho bude znovu v zájazdnom hostinci, ktorý kedysi patril jej rodičom, potom jej manželovi, neskôr najstaršiemu synovi a teraz jej neveste. Lámal si hlavu nad tým, akého prijatia sa jej dostane od Jane. Pochybovala však, že ju privíta s otvorenou náručou. Dúfala však, že aspoň Talbot ju rád uvidí.

Zhlboka sa nadýchla a pohľadom skúmala okolie. Dostavník prešiel po moste ponad rieku Wylve a minul dedinu Wishford s vysokou kostolnou vežou s cimburím. Potom začali vystupovať k Ivy Hillu, odkiaľ sa jej naskytol výhľad na Saliburskú pláň na jednej strane a Grovelyovský les na druhej.

Thora nemohla uveriť, že sa sem vracia po necelom roku. Odchádzala odtiaľto s naivnou predstavou, že do konca života bude žiť so svojou sestrou – dve nezávislé ženy pod jednou strechou. Tento nerealistický sen sa rýchlo rozplynul.

Môžeš vytrhnúť ženu z hostinca, ale hostinskú zo ženy nikdy, húpala.

Diane sa to podarilo. Jej sestre sa protivil život v zájazdnom hostinci, preto odtiaľ ušla, len čo to bolo možné, a nikdy sa neobzrela späť. Pre Thoru bolo niečo také takmer nemysliteľné.

Čo ju čaká po príchode? Dúfala, že kuchárka Rookeová vo svojom poslednom liste prehánala, keď tvrdila, že hostinec bez Thorinej ruky upadá.

Tak či onak, Thora si zaumienila, že sa nikomu poklonkovať nebude. Povie, že prišla iba na návštevu. Nikomu sa neprizná, že spolunažívanie so svojou sestrou stroskotalo a že skončila bez strechy nad hlavou.

KAPITOLA
DRUHÁ

Cadi strčila do dvier, aby ich otvorila, pretože v rukách niesla kôš plný vypratej bielizne. „Aby som nezabudla,“ povedala, „pán Bell ma poprosil, aby som vám pripomenula, že dnes ráno má schôdzku vo Wishforde.“

Jane prikývla. Nespomínala si, že by jej bol švagor spomínal nejaké stretnutie, ale s radosťou mu prenechala všetky obchodné rokovania.

„A pani Snyderová sa ospravedľňuje, ale vraj sa jej nepodarilo odstrániť tú škvrnu z vašich čiernych šiat.“

„Naozaj? Ach, nie,“ zastonala Jane.

„Možno je to znamenie, madam. Viete, že som vás nevidela v inom než v čiernom? Pretože som prišla až po...“ Slúžke zamrzol úsmev na tvári a vetu nedokončila. Namiesto toho poukladala do bielizníka čisté nočné košele, spodničky a pančuchy.

Potom sa znovu postavila vedľa Jane. „Pani Shabnerová si myslí, že by ste si mali zaobstarať nové šaty. Čierna vám vraj nepristane.“

Jane zagúľala očami. „Pani Shabnerová povie čokoľvek, len aby niečo predala.“

„Prosím, vyskúšajte si ich, madam. Aspoň kvôli mne.“

Jane úkosom pozrela na škatuľu s novými šatami a vzdychla si: „Tak dobre. Dnes aj tak nikam nejdem, takže si ich môžem nachvíľu obliecť.“

Cadi radostne zvyškla a hneď pomáhala Jane do nových šiat levandulovej farby.

Hladká keprová látka jej sklzla po korzete a spodničke. Kým jej Cadi sťahovala na chrbte šnurovačku, Jane si obzerala svoj odraz v dlhom zrkadle. Jemná fialková farba jej rozžiarila bledú pokožku a zvýraznila zelený odtieň v jej orieškovohnedých očiach. Strih zúžený pod prsiami zvýrazňoval jej štíhlu postavu. V šatách pôsobila mladšie a ženskejšie. Hoci jej vlasy by potrebovali prekefovať a nos prepudrovať, išlo o výrazné vylepšenie vyzoru.

„Náramne vám pristanú, madam.“

„Sú to krásne šaty, to sa musí uznať.“

„Mali by ste si ich kúpiť,“ dohovárala jej Cadi. „Vyzeráte v nich výborne.“

Z cesty sa ozvalo zatrúbenie. Jane podišla k oknu a pozorovala žltý dostavník, ktorý s hrkotom vošiel prejazdom do dvora. Všimla si kočiša v dlhom plášti s viacerými vrstvami látky na pleciah, strážnika stojaceho za kabínou kočiara a niekoľko cestujúcich vnútri. A nakoniec aj tvár vyzerajúcu z okna. Tvár, ktorú Jane s myknutím spoznala. Thora Bellová – a jej pohľad upretý na Jane.

Zaliala ju vlna paniky. „Musím sa okamžite prezliecť.“

„Čo? Prečo?“

Jane cúvla a srdce jej bilo ako zvon. Dúfala, že Thora ju nevidela. Alebo si aspoň nevšimla, čo mala oblečené. „Nechcem, aby ma svokra videla v tomto.“

Cadi ju nasledovala do spálne celá bledá. „Mrzí ma to, madam. Nevedela som, že má dnes prísť. Inak by som vás nenútila obliecť si ich. Mali ste mi to povedať.“

Dievča sa s chvejúcimi prstami ponáhľalo rozopnúť jej šnurovačku a drobné perličkové gombíky.

Ani Jane neposlúchali prsty. „Netušila som, že príde. Som rovnako prekvapená ako ty.“

Jane si v duchu hovorila, že Thora určite najprv zájde do hostinca, porozpráva sa s pani Rookeovou a odpočinie si vo svojej starej izbe, až potom príde za ňou – alebo v to aspoň dúfala.

Fialová látka sa jej zošmykla z bokov a Jane vystúpila zo šiat. Cadi ich zanesla späť do obývacej izby a nasilu sa pokúšala napačať všetku tú látku do škatule.

„Zakry ich vekom,“ zasipela Jane.

Cadi poslúchla a potom sa ponáhľala späť za Jane, aby jej pomohla obliecť si čierny smútočný odev. Skôr ako by to stihla urobiť, na veľké dvere ktosi ostro zaklopal. Obe ženy zalapali po dychu. Látka sa v Cadiných rukách zachvela.

„Už je neskoro.“ Jane si prehodila cez plecia župan a rukami vkrázla do rukávov.

„Mám ísť otvoriť?“ spýtala sa Cadi.

„Nie, zostaň tu,“ odpovedala Jane. Vedela, že svokre by sa nepáčilo, keby ju vo dverách privítala slúžka. A zároveň nechcela Cadi narobiť problémy u pani Rookeovej.

Jane si uhladila vlasy a podišla k dverám, dúfajúc, že vyzerá uvoľnene. Keď ich otvorila, ocitla sa zoči-voči Thore Bellovej, Johnovej a Patrickovej matke. Mala na sebe jednoduché čierne vlnené šaty. V taký teplý jarný deň sa v nich musela cítiť nepohodlne.

Jej čepiec – hoci ho lemovala biela čipka – bol rovnako temný ako jej pohľad. V čiernych vlasoch nemala jediný sivý prameň. Bola strednej postavy, ale vďaka sebavedomému držaniu tela vyzerala vyššia. Črty tváre i postavy mala ostré. Okolo úst a očí – prenikavo modrých očí, ktoré človeka nútili pozrieť sa do nich aspoň dvakrát – sa jej objavili prísne vrásky.

Tie podozrievavé modré oči si teraz premerali Jane od hlavy po päty a späť. „Vyzeráš hrozne.“

„Ďakujem, Thora.“ Jane sa silene usmiala. „Aj ja vás rada vidím. Nečakali sme vás.“

„To vidím.“ Thora prebehla očami po miestnosti a na okamih sa pohľadom zastavila na škatuli so šatami. „Napadlo mi, že ťa navštívim a spýtam sa, ako sa ti darí.“

„Mám sa dobre.“

„Naozaj?“ Thora si so zdvihnutým obočím skúmavo prezerala jej napochytro previazaný župan.

„Áno. Len poďte ďalej a posadte sa.“

„Nie, ďakujem. Nezdržím sa dlho.“ Svokra sa v jej dome nikdy nezdržala dlhšie, než bolo nevyhnutné, a od Johnovej smrti sotva prekročila jeho prah.

„Kde je Talbot?“ spýtala sa Thora. „Prekvapilo ma, že nečakal dostavník.“

„Talbot odišiel.“

„Odišiel?“ Thora si pritisla ruku na hrud'

„Nebojte sa, nezomrel,“ pohotovo vysvetlila. „Jednoducho od nás odišiel. Odvtedy už ubehli asi štyri mesiace.“

Thora sa zamračila: „Prečo by po toľkých rokoch odišiel?“

„Prevzal rodinnú farmu.“

„Walter Talbot a farmárčenie? To si nedokážem prestaviť.“

„Rodičovský dom teraz patrí jemu, keďže jeho brat zomrel. A pokiaľ viem, jeho švagriná je vážne chorá.“

Thora zvrážila obočie: „Bill zomrel? To som nevedela. Chudinka Nan...“ Na okamih sa stratila vo vlastných myšlienkach, ale vzápätí sa prudko narovнала. „Kto teraz vedie hostinec namiesto Talbota?“

„Nuž, nedávno som najala Colina McFarlanda, ale...“

„McFarlanda?“ Thora neveriacky pretiahla tvár. „Prepánajána, prečo práve jeho?“

Jane pokrčila plecami: „Mercy mi povedala, že potrebuje prácu. Poprosila ma, aby som mu dala šancu dokázať, že v ňom niečo je.“

Thora veľavravne mávla rukou. „Určite ti niečo dokáže – to, že v ňom nie je nič dobré. A okrem toho nemá viac ako... koľko? Devätnásť?“

„Myslím, že dvadsaťštyri alebo dvadsaťpäť. A snád' sa to časom naučí. Zatiaľ je tu Patrick a pomáha so všetkým, čo treba.“

Thora zažmurkala: „Patrick je tu?“

„Áno... Prepáčte, myslela som si, že vám napísal.“

„Tak to máš ružový pohľad na svet. Nikdy nepatril k tým, ktorí by vypisovali listy. To máte očividne spoločné.“

„Prepáčte,“ Jane sklopila hlavu, „viem, mala som vám napísať.“

Thora sa zamračila. „Myslela som si, že Patrick sa plaví na nejakej obchodnej lodi.“

„To aj robil, ale asi pred mesiacom sa vrátil.“